

הערה: איזה חלק של "אל ספקולציות על החיים הרומנטית הפוטנציאלית של ילדים" אתם לא מבינים!?
הצהרות: דעות ודעות קדומות הן אלה של הדמויות, ולא הסופר. בעברית, השם אריאל משמש לעתים קרובות לבנים. סוכר לחלוטין הוא ארוחת בוקר. אביו של מייקל הוא מכשף עכשיו, מפני שלא הזכרתי את זה כל כך רחוק בפעם הראשונה שהזכרתי אותו. פרק מכיל התייחסות לגיל ההתבגרות.

"צופה ניוֹדַע סְמָרִינוּ מְבִיט לְסוֹף דָּבָר בְּקֶדְמָתוֹ" ("יגדל אלוהים חי" פיוט בברכות הבוקר)

יהודה החזיק את נר ההבדלה לעיתים נדירות, לפחות בבית. שלום ואסתי היו מבוגרים יותר, ולכן היו אחראים יותר, כך שאם מישהו עומד להחזיק את זה יהיה לפניו. אבל השבוע הלך שלום ללמוד עם ידיד, ואסי צבעה את ציפורניה (ורוד חיוור, צנוע, לא שטאטע היה מאושר ממנו יותר) ופחדה לטפטף עליהם שעווה, ולכן נפלה המשימה עליו. הוא הרגיש די מבוגר.

"...בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ!" אביו שר. עדינה פגעה במתג האור, והמשפחה הרימה את ידיה לעבר הלהבה בחושך, והאור זוהר על ציפורניהם. הוא הדליק את הנר בידו השמאלית כדי שיוכל לעשות את אותו הדבר. "...הַמְבַדֵּיל בֵּין קֶדֶשׁ לְחַל. בֵּין אור לְחֹשֶׁךְ. בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים. בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה, בְּרוּךְ אַתָּה ה' הַמְבַדֵּיל בֵּין קֶדֶשׁ לְחַל!" מבעד ללגימה של יין החווה אביו. בפריחה, הוא טבל את הנר בשלולית על צלוחית הכסף, ועדינה הדליקה את האורות. זה הרגיש, במובן מסוים, כמו לשבור לחש.

"גוט ווך!" אסתי התקרבה לעבר הדלת. "אני הולך לרוקן את תיבת הדואר!"
"גוט ווך", אמרה אמא והרימה את הטלפון מבסיסו. "עדינה, ברוכי, פיג'מה".
"על מי את כבר מתקשרת, אמא?" שאלתי. שאלה אדינה, בלי להזיז סנטימטר לכיוון הפיג'מה שלה.
"סבתא, לראות איך היא עושה, היו להם הנכדים של סבא ראובן לשבת, ואתה יודע איך הם ... אמא כבר חייגה. "שלום, אמא ... אוי, טוב, טוב, אורית, שלומיך, אמא שלי שם?"
הוא הלך למכון כדי להביא את ה'תיקון' של אביו לביקורת הדו-שבועית. כשחזר, אמא עדיין דיברה אל אחותה. הוא ידע, כי האנגלית שלה היתה עדיין מרוכזת בעברית מודגשת. "מייבינה", אמרה. "אתה יכול לדבר קצת יותר לאט?"

אביו סימן, דוחף הצדה את הנר הכבוי ואת היין כדי לפנות לו מקום. "מהרגע הראשון?"
הוא הניח את אצבעו מתחת למלה הראשונה ונשם נשימה עמוקה, ושוב שב ופרש לברכת המצווה שלו. "וַיִּקְרָא, אֶל-מִשְׁה; וַיִּדְבֹּר ה' אֵלָיו, מֵאֵל מוֹעֵד לְאֹמֵר ..."

הוא שר את דרכו בארבע עולות, אביו ממלמל תיקון מדי פעם. אסתי נכנסה, מדפדפת בין ערימות של מעטפות. "צדקה - חשבון בשבילך, אמא-עדינה, יש לך מכתב מקילא - עוד שטרות - צדקה-יהודה, יש לך מכתב מיכל קור - "יהודה החניק צחוק. היא ביטאה את השם בעברית, במבטא גרוני ובמבטא על ההברה השנייה - "ואל טטי, יש לך מכתב מהכולל."

יהודה לקח את המכתב שלו כלאחר יד, בתקווה שהיא לא הבחינה בחסרונות בולטים של דואר אוויר למכתב כביכול מחברו באמריקה, והחליקה אותו מתחת לכיסוי הקדמי של ה'תיקון'. אביו עקב אחר תנועותיו בעיניו. יהודה בלע את רוקו והחזיר את אצבעו למקום. זה היה פסוק קשה, מכריח אותו לגמוע את המילים הראשונות לפני צליפה בחזרה עד סופן. "וְהוֹצִיא אֶת כָּל הַפָּר אֶל מַחוּץ לְמַחֲנֶה אֶל מְקוֹם טְהוֹר אֶל שְׂפָרָה הַדָּשָׁן וְשָׂרַף אֹתוֹ עַל עֵצִים בְּאֵשׁ עַל שְׂפָרָה הַדָּשָׁן וְשָׂרַף. "הוא התרחק, מתפתל. הם היו תקועים על זה כבר ימים.
"וְהוֹצִיא אֶת כָּל הַפָּר אֶל מַחוּץ לְמַחֲנֶה" אמר טטי. "תקשיב - אל מחוץ למחן-אה!"
"למחנה", הוא ניסה לשיר את כל המלה בטעמים. הוא טלטל את ראשו. "למחנ-א-אה."
"לא, זה יותר כמו שני חלקים, למחן - אה ... "טאטע עצר. "מה זה, חיה?"

אמא הניחה את השפופרת ונראתה מוטרדת. "זאת היתה אורית, "אמרה לטאטע. "סבא ראובן נפל נפילה רצינית בשבת, אמא ואריאל נמצאות איתו עכשיו בעין כרם".

טיטי התרומם למחצה מכיסאו. "אוי, הוא שבר משהו, מה אומרים הרופאים?"

"אני לא יודעת, אורית לא ידעה, היא נשמעה מאוד נסערת, אני אצטרך ללכת לשם, אימא לא יכולה לעשות את זה לבד".

"ובכן, את מתכוונת, "מלמלה טטי.

אמא הטילה את ראשה בחדות. "כן.

"אני יכולה לבוא?" אמרה אסתי בלהיטות. "לקחת את שלום בפעם האחרונה!"

אמא וטאטי נבהלו, כאילו נזכרו בו ברגע שהוא ואסי היו בחדר. "זה לא מסע כזה, אסתי, "אמרה אמא בעייפות. היא צנחה על כיסא. "השם ירחם, יש לה כבר לא היה מספיק כבר?"

טאטע כחכה בגרונו. הוא הביט ביהודה. "אולי כדאי שנמשיך מחר".

בצייתנות, הוא סגר את התיקון והלך להניח אותו. בשנייה האחרונה נזכר במעטפה.

לא היה מקום לקריאה פרטית, הוא מצא את זה ביולי, עם המכתב הראשון של מייקל. שלום או אליהו היו תמיד בחדרם. הוא התיישב על הספה בסלון כשאליהו השליך את עצמו על ברכיו ודרש סיפור. הוא הציב את עצמו מול שלום זועף רק כדי להרים את מבטו. רק חדר האמבטיה נעול, ולא היה זה נכון להביא משהו שדאגת אליו. השיטה הבטוחה היחידה היתה לחכות עד שכולם ישנים. אז הוא שמר את המכתב מתחת לכר שלו בזמן שהבית התמקם בלילה, החליף פיג'מה ואמר את שמע, וכשנשימתו של שלום האטה לעלייה קלה ונוחה על פני החדר, הוא תחב את הציפורן מתחת לדש המעטפה וחתך זה פתוח.

היה שם קסם להדליק את השרביט שלך - לומוס, הוא נקרא. הוא עשה את זה כמה פעמים. אבל שרביטו הוחבא בבטחה מתחת למיטה, יחד עם ספרי הלימוד של השנה שעברה, גלימותיו ועניבת הברונזה והברונזה, מחוץ לטווח הראייה שבו הם שייכים. הוא קם מהמיטה ופתח את הווילונות, והניח לאור פנסי הרחוב בחוץ. בחזרה מתחת לשמיכות הוא קרא:

יהודה היקר,

סליחה שזה לקח לי כל כך הרבה זמן לכתוב בחזרה. היינו בחופשה בשבועיים האחרונים, ואני קיבלתי את המכתב שלך ממש לפני שעזבנו. תיהנה במחנה גולדשטיין. אני מקווה שאחותך הקטנה מרגישה טוב יותר, אבל אם אכלתי את הבצק הזה, אני בטח אעשה הרבה יותר גרוע מאשר סתם לזרוק.

בכל אופן, פשוט חזרנו מסקוטלנד - נסענו למחנה בהברידיים, בקצה של מקדש הדרקון. הם נותנים לך ללכת לטיולים בשעות היום, כל עוד אתה עם מטפל דרקון ולהישאר במרחק של מאה מטרים מכל לוויה ידוע. אם צל עף מעל לך, הם דוחפים אותך מתחת לשמיכה חסין אש. זה מבריק. אבא שלי צילם אותי עם שני הדרקונים האלה שנלחמו בהרים מאחורי; המפעילים לא נתנו לנו להתקרב. אמא שלי אומרת בשנה הבאה שאנחנו הולכים לאיזשהו מקום עם חוף ושום דבר שנוסף אש. נראה.

אנחנו מגיעים לסמטת דיאגון ביום שלישי בבוקר לקניות. אם הרשימה אספקה מגיע אז, אתה רוצה לפגוש אותי? אנחנו יכולים לקבל את הספרים שלנו יחד.

מיכאל

הוא הכניס את אצבעותיו לתוך המעטפה והוציא את התמונה. כמו הדיוקנאות בהוגוורטס, הוא נע - מייקל נופף לעברו בזעם, שערו פרוע ברוח, והוא ראה את הדרקונים, את הדרקונים האמיתיים, ברקע, את כנפיהן העטלפות נפרשות ומכות, ואת מטחי האש המשתוללים - פותחים את הפה. הוא נטה להסכים עם אמו של מייקל: החוף יהיה חופשה טובה יותר.

זה היה מוזר, כמו מכתב מעולם מרוחק. הוא לא הכיר אף אחד בגולדרס גרין שהלך עם כל המשפחה שלהם, אבל כמובן שהוא לא הכיר אף אחד בגולדרס גרין, שהיה לו רק ילד אחד, חוץ מהרב זלר, וזה היה שונה, אפילו דנציגר היה אחד מארבעה, אז זה לא היה שימוש להשוות ... אין להשתמש תוהה מה אנשים אחרים עשו אם הם לא עושים מחנה גולדשטיין ...

הוא נרדם וחלם על סמטת דיאגון, המכתב תחוב בשלום מתחת למיטתו.

הם התווכחו כל הדרך מביתם של שחרית, הוא ואחיו הגדול, שלום נושאים בעדינות את תיק התפילין שלו בשתי ידיה, בזמן שאמא נשאה את התינוק יוסף, ויהודה התרוצץ כדי לעמוד בקצב. טאטי הציע לקנות קלטת חדשה - רק אחת. היו כל כך הרבה חדשים, אברהם פריד ומקהלת ג'ף ומיאמי בויז, והיה קשה מאוד לקבל החלטה לכל המשפחה.

"אסתי יש אלף קלטות, התלונן שלום. "למה אנחנו צריכים לקבל אחד בכל פעם?"
"כי לאסי יש כסף משלה, "אמרה טטי. "אתה יכול להשכיר את השכנים ולעשות בעצמך, מה זה יהיה?
"דנציגר קיבל את שבת ירושלים, "הציע יהודה וגירש את הידיעה. "הוא אומר שזה הרבה יותר טוב מבסיאטה דישמאיה, ואני לא רוצה שום JEP, אני לא אוהב שירים באנגלית, אנחנו לא יכולים פשוט לקבל את מיאמי?"
"שבת ירושלים היא זקנה, "מחה שלום.
"ובכל זאת, אין לנו, "הזכיר לו יהודה. "אנחנו לא צריכים לקבל את זה רק כי זה יצא לפני שנה וחצי במקום בשבוע שעבר."
"יש לי את זה, "אמר שלום בקונספירציה. "בוא נביא את טאטי לדויקוס, ואסתי תקנה לנו את מיאמי."
"אמרתי אחד!" אמרה טטי.

הם עדיין התווכחו כשנכנסו פנימה. במטבח, תפס שלום את קופסת הפרוסטי, מזג לעצמו קערה, והשעין גמרא לפניו. יהודה ניער את מה שנשאר - קומץ פתיתים ומפל של סוכר - והושיט יד אל החלב.
"הסוכר הוא לא ארוחת בוקר, יהודה, "קראה אמא בלי להביט.
"חיה, את עדיין כאן? "שאלתי. שאל טטי. בתקופת "בין חמנים", אמא הלכה בדרך כלל כשחזרו הביתה מבית הכנסת.

טוק טוק. טוק טוק.

"סוכן נסיעות, "אמרה אמא בהסבר. "פשוט יצאתי מהטלפון - מה הרעש הזה? "שאלתי.
טוק טוק. טוק טוק.

"זה נשמע כמו חדר האוכל, "אמרה טטי.

"בוקר טוב, "אמרה אסתי כשנכנסה למטבח כשהיא נושאת את יוסף על ירכה. "אל תגיד לי שהבנים סיימו את כל הכפור.

"יש עוד", אמר שלום בגמרא מאחורי הגמרא. הוא החווה בכיוון הכללי של הארון.

"יש לי!" ברוצ'י נופף בקופסה חדשה בניצחון. "אסתי, את יכולה למזוג לי קצת?"

עדינה קימטה את מצחה. "אלה היו גבוהים, אסור לך לטפס על המדפים, ברוצ'י."

טוק טוק! טוק טוק! הרעש התעקש עכשיו. הוא הלך בעקבות טאטי לחדר האוכל, נושא את קערת הדגנים שלו. טוק טוק!

אסתי באה אחריו ודחפה את הווילונות. "אוי, זה הינשוף?"

הוא קפא, הכף שלו באמצע הדרך אל פיו.

"יהודה, לך להביא מצלמה, לא ידעתי שהם יוצאים בשעות היום!"

אביו הציק מבעד לחלון והתקשח. "אסתי, צא מהחדר, "אמר בקול נמוך ומתוח. "אמא ואני צריכים לדבר עם יהודה בפרטיות."

אמו ריחפה בתיקה. היא הרימה את מבטה ועשתה קשר עין עם אביו. "עכשיו, אסתי."

"בסדר גמור, "התנשפה אסתי. "אני יודעת, אני תינוקת, זה לא שאני מבוגרת מספיק בשביל להקים מחנה לילדים שלך כל הקיץ!"

היא יצאה מן החדר. דלת חדרה של הנערה נטרקה. הוא הביט מעבר לכתפו בפעם האחרונה לפני שפתח את החלון ומשך בעדינות את הציפור פנימה. הוא זינק אל שולחן המטבח והושיט את רגלו והושיט מעטפה.

מר אנתוני גולדשטיין

חדר הבנים /

10 פינצ'לי כביש

גולדרס גרין

לונדון

זה היה אותו קלף עשיר שפרופ' מקגונגל מסר לו לפני יותר משנה, אותן משיכות קליגרפיות מתערבלות, אף על פי שזה לא היה מרשים כמעט כמו עכשיו, כי היה לו נוצת דיו ודיו שלו יכול לראות איך זה נעשה. צרחו לראות את עצמו שוב מכונה שוב אנתוני.

מר גולדשטיין היקר,

יש לציין כי שנת הלימודים החדשה תחל בחודש ספטמבר הראשון. ההוגוורטס אקספרס יעזוב מתחנת קינגס קרוס, פלטפורמה תשע ושלושה רבעים, בשעה אחת-עשרה. רשימת ספרים לשנה הבאה סגורה.

שלך בקרב לב,

פרופסור מ. מקגונגל

סמנכ"לית

ספטמבר הראשון שוב? זה היה בקושי אלול. למה זה היה כל כך מהר?
"תסתכל על זה, "אמר אביו והושיט לו את רשימת האספקה.

ספרי הקורס:

ספר הכשפים הבסיסי-רמה ב' מאת מירנדה גוזלי

בילוי עם הבנשי מאת גילדרוי לוקהארט

גלגולי עם גובלינים מאת גילדרוי לוקהארט

טיולי עם טרולים מאת גילדרוי לוקהארט

מסעותי עם מפלצות מאת גילדרוי לוקהארט

עלילותי עם ערפדים מאת גילדרוי לוקהארט

ראיונותי עם רוחות מאת גילדרוי לוקהארט

שיחותי עם שדים מאת גילדרוי לוקהארט

הוא נשא את מבטו.

"מי זה הגילדרוי לוקהארט הזה?" שאל אביו. "זה איזושהי אנציקלופדיה שהוא חיבר?"

"אני לא יודע, "אמר בדאגה. הוא קרא את כל הספרים מתחת למיטתו, והוא לא זכר איך ראה את המילים גילדרוי לוקהארט בתוכם, אבל אולי זה היה מישהו שכל ילדי הקוסמים פשוט ידעו, בלי לקרוא עליו. "אני מניח שהם יידעו בחנות הספרים, נכון?" שאלתי.

"אני מתארת לעצמי, "אמרה אמא במהירות. היא היתה לבושה לעבודה. "אני טס החוצה כדי לעזור לסבתא מחר בלילה, אבל אני רוצה לקחת אותך על הספרים החדשים שלך."

טאטי נראה מבוהל. "חיה-"

"אני אהיה בסדר, מאיר, וחופ' מזה ... "לתסכולו של יהודה היא החליפה לרגע את היידיש המהירה, שאותה לא הבין. אתה יכול לקחת אותו לאוצרות התורה מאוחר יותר, למשניות שלו ולמה לא, ואני אקח אותו - איך היא כינתה אותו? סמטת הדרקון? - הערב או אולי מחר, לפני שאגיע לישראל זה בסדר, יהודה?"

"אנחנו יכולים ללכת מחר בבוקר, אני ... "הוא נחנק מהמילה, לא העז להביט בפניו של הוריו - "ידידי,

מייקל, הולך להיות שם, ואמר שאם אני רוצה שנוכל לקבל את הספרים שלנו יחד. "

הוא לא היה צריך לומר את ידידי; השתיקה נמתחה רק שנייה אחת לפני שהוריו מיהרו להבטיח לו שיום שלישי בבוקר יהיה בסדר. וכך, למחרת בבוקר, עם שלום בחדר האמבטיה ואליהו רוקן תפוחי אדמה על

רצפת המטבח, זחל יהודה מתחת למיטה כדי לאחזר את שק הכסף שלו, שטוח עם הסקל אחד וכמה קנוס עזבו אחרי רשימת הדברים הארוכים הוא היה זקוק לשנה הראשונה, ולשרביט שלו, שלא נגע בו כל הקיץ. הם לקחו את המחותר לדרך צ'רינג קרוס, רק הוא ואמא, השרביט תקע את שרוולו כדי להגן עליו מעיניים סקרניות. הפעם הוא ידע היכן הוא נמצא, והוא ראה זאת בעיני רוחו בין חנות התקליטים לבין חנות הספרים: הוא רק קיווה שהוא יכול לזכור איזה לבנים יש לטפס בחצר הבטון. כולם נראו דומים זה לזה. "ובכן, הנה אנחנו, "אמרה אמא. "עכשיו, איפה הכניסה הסודית?"

"ששש!" הוא אמר בפחד, בודק כדי לוודא שאף ראש לא פנה לעברם. "זה נקרא קלחת דליפה."

"הפאב הזה שם?" היא נשמעה מבוהלת. "הלכת לפאב בשנה שעברה י טאטי לא הזכיר שום דבר."

"זה לא באמת פאב, "אמר כשחצו את הרחוב. "אני לא חושב, בכל אופן, לא היה שם אף אחד, והכניסה הסודית - "הוא הנמיך את קולו - "בכל אופן היה מאחור."

זה לא נראה חשוב. הוא עדיין הרגיש את העצבנות קורנת בה כאשר נכנסו. פעמון צלצל מעליו, אבל היום הפאב לא היה ריק. שני אנשים ישבו על שרפרפים ליד הדלפק הגבוה, ובצללים ישבו כמה נשים זקנות ליד שולחן. הברמן הקירח היה ליד שולחן אחר, מנגב אותו בסמרטוט. "בוקר, "אמר והנהן לעברם. "אה, טום! צעקה מן הבר. הצוואר היה האיש המלוכלך ביותר שראה יהודה, שערו הארוך והרחוץ, והוא הריח כמו אפר מעופש אפילו מן הפתח. "מה צריך לקחת כאן סיבוב אש?"

"שתוק, דונג, "אמר הברמן. "אין מילוי עד שאתה משלם על מה שאתה כבר שותה." הוא הנמיך את קולו ואמר ביודעין לאמו של יהודה, "אש בבוקר בשעה עשר בבוקר, אני שואל אותך..."

אמו נרתעה. יהודה פיזר את אומץ לבו והתקרב.

"באתי לכאן בשנה שעברה, "הוא אמר לאיש, מרים את שרביטו למקרה, "אבל אני לא זוכר איך לפתוח את הדלת."

"שלוש ושתיים, "אמר הברמן והחזיר את תשומת לבו לשולחן. "הרוזן מהפח האשפה הזה, הוא לעולם לא זז."

הוא נופף להם דרך הפאב אל חצר המלט הזעירה מאחור. אמא הביטה סביבה, אפה מתקמט. קיבתו של יהודה התנופפה שעה שסקר את הקיר המלוכלך - הוא לא עשה קסמים מאז שניסה את קערת האריזה במגדל ראבנקלאו השומם, לפני שנים.

"נכון, "אמר, מנסה להישמע בטוח, "שלוש, שתיים. הוא טפח על שרביטו על הלבנה.

זה עבד - החומה החלה לנוע, הלבנים התפתלו זו על גבי זו, כשהחלל פרח ביניהן, עד שהקימו את הרחוב המרוצף המרוצף בחלונות וחנויות צבעוניים. הוא הביט בה כדי לראות את פניה המומות של אמא, ולא יכול שלא להרגיש קצת גאה: זו היתה סמטת דייגון שלו: אנשים כמוהו בנו את זה - לא, לא. אנשים כמוהו היו בגולדרס גרין. אסור לו להתחיל לחשוב ככה, הוא כמעט הגיע לראש ישר מעל הקיץ.

"ובכן, "אמרה אמא לבסוף. "איך קונים את הספרים שלך?" אמר טאטי בנק.

"ובכן, כסף רגיל לא עובד כאן, "אמר. "הם משנים את זה בשבילך..."

"באמת, "אמרה אמא בעניין. "איזה כסף הם משתמשים?"

הם מצאו את גרינגוטס בקלות; עמודותיה הלבנות הממורקות התנשאו בחוצפה מעל חזיתות החנויות הצנועות. אמו התבוננה בחזית השיש. הוא חיכה לה בדאגה, מפחד מפני האנשים הקצרים, המעוותים - הוא ידע עכשיו שהם נקראים גובלין - שעמדו על המשמר במדים אדומים וזהובים משני צדי דלתות הברונזה. לבסוף עלתה במדרגות, אך עצרה שוב כדי לבחון את השיר החרוט על הדלת השנייה.

"למי שלוקח אבל לא מרוויח, צריך לשלם הכי הרבה בתורם, "קראה. "טוב, הם לא מאוד נדיבים, נכון?"

"אמא, "התחנן. הגובלין נראו מסוכנים. הוא ציפה מהם למחצה שיצאו לגרונו בכל רגע. הוא מעולם לא ראה את אמא במשרדה, אבל הוא לא הצליח לחשוב על דרך לומר לה, מנוסח בכבוד ככל האפשר, שזה לא כמו בנק רגיל.

הם נכנסו לאולם הגדול, נעליהם לוחצות על רצפת השיש. הוא נע בעצבנות באי-נוחות בעוד אמא ממלמלת לעצמה, ומספרת שטרות של עשרה פאונד מארנקה. "שמונה ספרים, אומרים עשרה פאונד כל אחד ... מה זה שער החליפין לבסוף קסם?"

"עכשיו שלושה פאונד עשרים ושניים פני לאוניה, "אמר הגובלין בקול מקוטע. אמא הושיטה את הכסף, והגובלין החזיר להם ערימה של גלאונים ומקלטים וקנוטים. היא ספרה את המטבעות כששמטה אותם לתוך השקיק. עיניו של הגובלין עקבו אחריהם כשיצאו, והוא שמח מאוד כשהדלתות נסגרו מאחוריהם. הוא קפץ מיד במדרגות כדי להתרחק.

"יהודה! יהודה!"

מייקל עמד מחוץ לגברת מאלקין עם הוריו, שזוף ושני סנטימטרים. הוא לבש את גלימותיו, מעל ג'ינס וסוודר, והשרוולים החליקו מטה כשהוא נופף בזרועותיו בקדחתנות.

"הוא מאוד מתלהב, לא כן, "מלמלה אמו.

"כן, כן, "הסכים. חיוך גנב על פניו. זאת היתה אותה התרגשות קורנת מתמונת הדרקון, אבל בכל זאת היה רצוי. הוא נופף בחזרה, והם חצו את הרחוב כדי להצטרף אליהם. "בסדר, יהודה?"

"בוקר טוב, "אמרה אמא.

"אנגולוס פינה, "אמר אביו של מייקל והושיט את ידו.

זרועה של אמא לא התעוותה. "איך אתה עושה, מייקל י יהודה סיפר לנו כל כך הרבה עליך". לאבא של מייקל היא אמרה, "חיה גולדשטיין, מסיבות דתיות אני לא יכולה ללחוץ את היד, אבל זה גם נחמד לפגוש אותך". אמא תמיד היתה טובה כשדיברה עם גויים. פעם התבדחה שזה התפקיד שלה.

"זה בסדר, "אמר אביו של מייקל במבוכה. הוא הכניס את ידו לכיסו.

"איך הקיץ שלך?" "מה קרה?" "שאל מייקל, כשירדו בסמטה של דיאגון. "קיבלתי את המכתבים שלך, אבל זה לא בדיוק כמו לדבר, נכון י יש לך טלפון?" "שאלתי.

הוא מצמץ. "כמובן שיש לנו טלפון.

"חשבתי שהיית עושה את זה, מוגלים משתמשים בזה לכל דבר, אני חושב שאמא ואבא שלי יש בבית אחד איפשהו, אבל סבא וסבתא שלי יכולים לפלו להתקשר מתי שהם רוצים, אז אני לא יודע למה הם מטרידים".

"מה זה פלו?"

"הו, תראו את השלט הזה!" מיכאל התקדם קדימה, ויהודה רץ אחריו. שלט גדול וסגול היה מונח על כן הציור מול חנות הספרים, מנצנץ באותיות מוזהבות.

יום רביעי הזה!

גילדרוי לוקהארט

יהיה חתימת עותקים של האוטוביוגרפיה שלו

MAGICAL ME

12:30 עד 16:30

"מג'יק לי, "אמרה אמא ביובש, כשהוריהם תפסו. "הוא איכשהו קסום יותר מכל השאר?"

כל השאר - לבו השמיע טלטלה כואבת. הוא העיף בה מבט, ופניה התרככו. היא נראתה לא בטוחה, כאילו לא ידעה מה לומר, והוא הרגיש דחף להוכיח שלא נעלב - מוטב עוד יותר, שהוא אפילו לא הבחין בשפת הלשון שלה -

"זה לוקארט!" מייקל אמר. הוא פתח את הדלת והצביע על קופסת תצוגה, עטופה בפורטרט של גבר בלונדיני וערם בספרים קשיחים, וכולם הבזיקו אותו חיוך לבן-לבן מן השמיכות. החנות היתה שקטה - ילד מבוגר יותר שקרא על מדף ספרים, אישה בהיריון וילדה קטנה חיוורת ליד שולחן לוקהארט, שניהם עטופים בגלימה ירוקה למראה - וכולם הרימו את מבטו והביטו במייקל. "יש להם שולחן שלם לספרים שלו".

"הוא מפורסם?" יהודה שאל בשקט, מקווה שמייקל ייקח את המקל. "לא היה בו כלום בספרים".

"הוא עשה כמה דברים נהדרים, "אמר מייקל. "יצורים אפלים שנתפסו עם כל הלחשים המבריקים האלה, אבל יש אנשים שחושבים שהוא מתנגש - טוב, יש אנשים שחושבים שהוא מוגזם קצת, נכון?"

"נכון, "אמרה אמו של מייקל.

"אני חושבת שאתה מתכוון לשנוי במחלוקת, "הציעה אמא. "ובכן, אדם בעל מראה טוב, הנהנה בעליל מתהילה, שמועות על הגזמה שאפילו בנו שמע - האם ספריו רציניים בכלל? אביו של מייקל נתן לאמא מבט בוחן. "אתה בטוח שלא היית רבנקלו?"

"רבנקלו?" אמא חזרה ואמרה.

"אבא!" מייקל אמר, משתהה לחזור על המלה "שנוי במחלוקת". "היא מוגלגל!"

בעוד מיכאל והוריו גולשים, אמא ניגשה היישר לתצוגת הספרים, ומלמלה "סלח לי" לאישה ההרה. היא פתחה ספר של לוקארט וקראה מהמעיל. "על המחבר: Gilderoy Lockhart, מסדר של מרלין מחלקה שלישיית, חבר כבוד של כוח כהה ההגנה הליגה וחמש פעמים זוכה פרס השבועה המכשפה ביותר של המכשפה סמיילי - Best - מקסים חיוך פרס?" היא טפחה על המכסה. "אני לא קונה לך את השטויות האלה, אני לא יכול להיות קסם אבל אני מכיר מחבט כשאני רואה אחד."

"אבל זה ברשימת האספקה, תראי". הוא הראה לה את המכתב.

"והם כל חמש פעמים את המחיר של זה!" אמא החזיקה ספר תקני של כישופים, כיתה ב'. "לא, אתה יכול לשאול אותם ממישהו אחר אם אתה זקוק להם, אבל אני לא חושב שתעשה את זה." "לא, "אמרתי.

האם הגיעו למסקנה דומה גם הוריו של מישהו אחר? הילדה הקטנה החיוורת הוסיפה את כל סדרת הספרים של לוקארט לסל שלה, בזה אחר זה. הוא הביט סביבו וראה את אביו של מיכאל במרחק כמה מדפי ספרים, שקוע בספר סגול וזהוב בשם אורקל של פאלומו. מייקל ואמו היו עוד קצת במעבר, ואמו של מייקל משכה משהו אחר מהמדף. "כשנגיע הביתה, "אמרה לו, "אנחנו מתכוונים לקרוא את זה יחד." "לא, "אמרתי.

"אמא, "נאנח מיכאל, דוחף את הספר במהירות לתוך הערימה. יהודה הבחין בחטף בעטיפה - איך קם אשף צעיר - לפני שאמא הובילה אותו לעבר החזית של החנות. היא הניחה ספר תקני של לחשים, כיתה ב' על הדלפק.

"אוניית זהב אחת, "אמר האיש.

"זהו הזהב, "אמר. הוא עמד על קצות אצבעותיו, מתבונן באמי המתנגשת במטבעות הלא מוכרים. "אתה בטוח שאנחנו לא צריכים לקנות את הספרים של לוקארט?" "שאלתי. זה היה די אנוכי בכך שגרם לאמא לצאת לסמטת דיאגון רק בשביל ספר אחד. כל שאר הדברים שהיו זקוקים לו היו עדיין מתחת למיטתו בשנה שעברה. הקדירה, הכפפות - הרבה למבוכתו, הוא אפילו לא נזקק לגלימות חדשות.

לאמא לא היה איכפת מאי הנוחות. היא שילמה, והם יצאו החוצה לחכות למייקל ולהוריו. הוא החזיר את מבטו אל החנות בתצוגה של לוקהארט, עדיין לא בטוח. על מה נשפטה אמו? למה המורה צריך כל כך הרבה ספרים כאשר בשנה שעברה רק ביקש אחד? האם הוא לא יישאר מאחור, אם לא יהיו לו?

"האם הינשופים האלה?" אמרה אמו לפתע.

בהמשך השביל המרוצף אבנים השתלשלו כלובי הנחושת מעל המרזבים של חנות קטנה, וכל חזית החזית שלה היתה מזכוכית. הוא שמע את קולות הרעש, הרעשנים, מהמקום שבו עמד.

"כך שלחתי מכתבים כל השנה, "אמר. כמעט בלי משים, רגליו קירבו אותו. "לוויית ינשופים מבית הספר, או מאנשי הכיתה שלי, ושלחתי אותם לרבי זלר, כולם משתמשים בהם, ראית איך הגיעה רשימת האספקה, הם מאוד חכמים, את מספרת להם את הכתובת והם פשוט יודע לאן ללכת, אולי הם יכולים לקרוא, אני לא חושב שהם דומים לינשופים רגילים."

"באמת, "אמרה אמו בקול רפה. היא נתנה לחלון הראווה הערכה פעם אחת.

הוא היסס, ואז החליט לנסות. "טאטי אמר שאני צריך לקבל אחד, אם אני חוזר, אחרי שאני כמעט מתבלט, בתחנת הרכבת." "למה?"

"טאטי אמר את זה?" אמא נשבה את שפתה. "אני אשמח שתהיה לך דרך לשלוח מכתבים, אבל יהודה ... מה נעשה עם זה בקיץ?"

"יכולתי ... להסתיר את זה?" הוא אמר בקול חלוש, כשמקהלה של צווחנים מחרישי אוזניים באה מתוך החנות.

"יהודה ..."

"אני יודע." הוא שפסף את נעל הנעל שלו על אבני המרצפת, והביע את דעתו שהמילים שלו לא היו טובות כמו שזידי אמרה כל הזמן.

"אתה קונה ינשוף?" שאל מייקל. הוא והוריו יצאו מפיו של פלוריש אנד בלאט, אביו נושא את ערימת הספרים של לוקהארט. "אמא, אני יכול לקבל גם אחד?"

"ובכן ... אמו של מייקל נראתה מהססת. "אתה מספיק מבוגר, החבר שלך מקבל אחד, אבל יש לנו את הינשוף המשפחתי, אתה לא באמת צריך את שלך ..."

"בבקשה?" מייקל התחנן. "אני אחזיר את זה כל לילה והכל ..."

הוא לא רצה להרוס את סיכוייו של מייקל - הוא הכיר את המבט שעל פניו של הורה כשעמדו להיכנע לתחינה שלך - אבל לא היה זה נכון שהוא ישתמש בו כטובה לטובתו של מייקל, אפילו לא נכון. "אני לא מקבל ינשוף, מייקל."

מייקל ניתק באמצע הטיעון. למה לא, אפילו אחרי מה שקרה בחג הפסחא?

"אני לא יכול, "אמר. "האחים והאחיות שלי לא יודעים על הוגוורטס, או ... כל זה".

דאגה חלפה על פני אמו של מייקל.

"הו!" מייקל מחא כפיים בהתרגשות. "למה לא נשתף י אנחנו משלמים חצי, ואני אשמור את זה במהלך הקיץ י אנחנו יכולים לכתוב כל שבוע בכל שבוע י בבקשה, אמא?" "שאלתי. הוא עמד על קצות האצבעות כדי ללחוש באוזנה של אמו, אבל יהודה היה אחד משבעה ילדים, ואוזניו היו מכוונות היטב כדי לשמוע דברים שאנשים אחרים לא רצו שיידע: "הוא לא יוכל להשיג אחרת!"

אמו של מייקל הביטה באביו וחייכה. "טוב, אם אמא של החבר שלך בסדר עם זה."

"אמא?" יהודה הביט באמו.

היא התלבטה. "טוב, טטי אמרה שזה רעיון טוב ..."

"הוא עשה!"

"אתה תטפל בזה בבית הספר י לא תביא אותו הביתה במשך הקיץ?" שאלתי.

"אני אהיה אחראי מאוד."

אמו הינהנה באטיות. "אז ... בסדר."

מיכאל אחז בידו וגרר אותו לחנות. הוא מצמץ באפלולית הפתאומית. ינשופים, זכר, היו ליליים. "אני כל כך שמחה שהיית כאן, אמא שלי לא היתה נותנת אחרת.

"אחד שיכול לשאת דואר?" הוא הציע. הוא התקשה לחשוב. בחנות היה ריח של שבבי עץ ועכברים מתים, והזעזוע השמיע ענן של רעש סביבם. מייקל הרכין את ראשו בשלט זוהר שקרא את "שלג" - 15 גלאונים.

"אלה יפים!"

מה היה חילופי הדברים, שוב? שלושה ... שלושה קילו משהו. זה הפך את הינשופים הזוהרים הלבנים-לבנים לפחות ארבעים וחמישה קילו, ואז אחר כך הם היו צריכים לקנות כלוב, ומזון ... הוא הביט סביבו ועינו נפל על שלט נוסף: טאווני אוולס - 10 גלאונים.

"בוא נסתכל על אלה, "אמר בייאוש. הוא כבר ביקש מהוריו יותר מדי, לא בכסף, אלא בהיותו צריך ללכת לבית ספר מלא גזימם בסקוטלנד, ואפילו ללכת לקניות איתם. חוץ מזה, הינשופים המושלגים בלטו, ועדיף תמיד להיות פשוט. פחות אנשים בהו בכך ככה. הינשופים הדקיקים היו יפים, שחורים וחומים, בעיקר, כמו דרורים. יהודה עמד על בהונותיו להציץ לתוך הכלובים ואחד מהם נקר את אצבעו. הוא נסוג במהירות.

"זה נחמד, "אמר מייקל והצביע למעלה. הוא הסתובב, מצמץ. "אנחנו יכולים לראות את זה כל הדרך למעלה?" שאלתי.

מתוך האפלה שמאחורי הדלפק יצאה נערה. היא תפסה וו גבוה שנשען על הקיר והוציאה בזהירות את הכלוב, הורידה אותו כדי להראות ינשוף ערמוני חום-אדמדם, בטנו מנוקדת בלבן. "הוא קצת קטן, "אמר יהודה בספקנות, מביט באחרים. הוא צבט את אצבעו המדממת. "הוא צעיר, זה הכול, "אמרה החנות. "אנחנו רק אימנו אותו לשאת עד קילו אחד, אתה יכול להגדיל את העומס קצת בכל פעם."

מייקל הציץ ביהודה. "אנחנו יכולים לעשות את זה, נכון?"
"למה זה?" יהודה לא יכול שלא לשאול.

מייקל משך בכתפיו. "האחרים משעממים, אף פעם לא ראיתי ינשוף של ג'ינג'ר".
הוא לא יכול שלא לצחוק; היו להם בדיוק את הדרכים הפוכות לחשוב. הם יצאו החוצה לסמטת דיאגון, שם עמדו הוריהם בדממה לא נוחה, הוציאו את ארנקיהם ושילמו על הינשוף, על כלוב, קערות מזון וקערות מים, שקית ינשופים דמויי עכברים, ומכל גדול של מה שנראה שבבי העיפרון, שאותם סיפרה החנונית בתחתית הכלוב. באור היום היה הינש נחמד למדי. הוא הבין עכשיו מדוע אנשים אוהבים ציפורים לחיות מחמד. הוא זינק אל הסורגים, והטה את ראשו להביט בו בעיניים כהות וסקרניות.
"אני מניח שתצטרך לקחת אותו הביתה, "אמר בעגמומיות. הוא תהה אם הינשוף יזכור אותו אפילו בפעם הבאה שיראה זאת. הינשופים של הוגוורטס היו חכמים, אבל כשחזר הביתה ביוני, אליהו לא היה מתקרב אליו. "אל תיתן לו שם בלעדי".

"אני אביא אותו איתי לרכבת, "הבטיח מייקל. "אנחנו יכולים לחשוב על שם שם, יש לנו מה, חמש שעות?" הם עקבו את דרכם במעלה הסמטה של דיאגון, דרך הפאב. הם ודאי עשו מראה מוזר, שהופיעו משום מקום בדרך צ'רינג קרוס מחוץ לפאב הבלתי נראה: אמא בחצאיתה ושרווליה הארוכים באוגוסט, בחולצת הלבנה ובפיאותיו תחובות מאחורי אוזניו, והקורנים, שמושכים עכשיו את לבוש בגלימות, בג'ינס, אפילו באמא, ומייקל מחזיק את הכלוב עם הינשוף בפנים.
"אתה מוכן, יהודה?" שאלה אמא.

הוא הנהן, מוכן לרדת מהמדרכה. אבל לפני שהספיקו, מיהר אביו של מייקל להרים את זרועה של אמא. היא נעלמה, מביטה בו בסקרנות. "מה זה?"

"שמעתי מה שבנך אמר על הילדים האחרים שלך בלי לדעת, "אמר. "למען האמת, אני חושב שאתה עושה טעות, זה דבר אחד שאנחנו מסתירים משאר העולם, אבל האם אתה באמת חושב שזה נחוץ בתוך משפחה אחת?"

אמא התנשפה בכבוד. "תודה לך על דעתך, "אמרה, "אבל הילדים שלי אינם חלק מהקהילה שלך, והם לעולם לא יהיו, אני לא חושב שאתה מבין את העולם שממנו אנחנו באים." "למה?
אביו של מייקל נראה כבויה. "גם אבא שלי היה מוגלגי, אתה יודע, אנחנו לא - אנחנו מכשפים, זאת אומרת - לא כולנו בורים ..."

יהודה עמד גבוה, גאה על שהבין למה התכוונה אמא, גם אם לא היה לאביו של מייקל. הוגוורטס היה בית ספר לגויים, עם בנים ובנות יחד, וכדי להגיע לסמטה המסתובבת המוזרה הזאת, נאלצת ללכת דרך פאב שבו השתכרו אנשים - איך יכול אביו של מייקל להבין? זה לא היה קסם שהם התחבאו משאר בני המשפחה.

מילון מונחים

הבדלה. הטקס המציין את סוף השבת.

בורי מורי האיש. יוצר אש.

המבדל בין קודש לחול, בין אור לחושך, בין ישראל ל ימים, ביין יום השביעי לישיש ימי חמסה. ברוך
atah האשם, hamavdil בין קודש ל'chol. המבדיל בין הקודש לחילוני, בין אור לחושך, בין העם היהודי
לעמים, בין היום השביעי לבין ששת ימי הבריאה. ברוך אתה, אלוהים, שמבדיל בין קדוש לחילוני.
גוט / וזה / טוב . [שיהיה] שבוע טוב, בידיש ובעברית בהתאמה.
שבת . בשבת.

מה שלומיך . מה שלומך?

תיקון , קיצור של תיקון קוראים , פשוטו כמשמעו "מדריך לקוראים". מדריך לימוד להכנת שירה לתורה,
עם טקסט של עמודה אחת עם תנועות וטעמים, והשני אותן מילים כפי שהן מופיעות בספר התורה.
Lo Meivina . [אני] לא מבין.
פרשה . פרשת השבוע.

ויקרא אל משה vayedaber האשם eilav mei'ohel Moed, leimor (ויקרא 1:1). הוא קרא אל משה,
אלוהים, מדבר אליו מתוך אוהל מועד, ואמר.
עלייה . חלוקות של פרשת השבוע.
צדקה . צדקה. הנה, מכתב המכיל ערעור על צדקה.
כולל . מכון ללימודי תורה במשרה מלאה.
פסוק . פסוק.

וכותזי אסכולת אל על מיחוץ למחתנה, אלמקום טהור, אל שף הדשן, ושרף אל-איצים באיש, אל שפדן
יזרעף (ויקרא ד' , בא). הוא יסיר את כל השור אל מחוץ למחנה, למקום טהור טהור, כדי אשפה, ולשרוף
אותו באש על עץ; על האשפה זה יהיה שרוף.
אוי אוי . אוי לא.

האשם yerachem . השם ירחם.

מגוחך . התנודדות, במיוחד בהקשר של פולחן.

שמע . התייחסות אל דברים 6:4. לשון, תפילות לפני השינה.

שחרית . תפילות בוקר.

אברהם פריד, JEP, מקהלת בנים של מיאמי, דבקוס . מעשים מוסיקליים דתיים שונים של שנות התשעים
ומעבר להם.

שבת ירושלים . "שבת בירושלים".

בסיאטה דישמאיה . "בעזרת השמים".

גמרא . התלמוד.

בין חכמים , פשוטו כמשמעו "בין הזמנים". אינטרססיה.

בית הכנסת . בית כנסת.

אלול . החודש השנים-עשרה (או השישי!) של לוח השנה היהודי. חודש שבו אלוקים סולח להם על כל
עונותיהם.

איצ'ה זן zayn velt . אם יהודה לא יודע מה זה אומר, למה לך?

משניות . המשנה.

גויים . לא יהודים.

פיוס . פיאות.

הערה : ניסיתי לקרוא לזה "פרק ו", אבל כנראה האתר אינו מאפשר כותרות פרק כפול. מי ידע? אז שקול
את הספר הזה 2.

תודה רבה לכל מי שתרום בתרגום ובעריכה.

מקור: [Goldstein Chapter 16, a harry potter fanfic](#)